

Naděžda Munzarová

STARÝ SAD

bambóok

Naděžda Munzarová (*1932)

Profesní život Naděždy Munzarové je spjat především s divadlem a s loutkoherectvím. V letech 1953–1957 studovala na AMU v Praze, poté zde osm let působila jako odborná asistentka. Patnáct let spolupracovala také s Československou televizí, kde hrála v mnoha pořadech, seriálech a televizních pohádkách. Souběžně účinkovala rovněž v různých „černých“ divadlech (Jiřího Srnce, Semafor, divadlo Lamkových, Divadlo Na zábradlí, Státní divadelní studio, Laterna Magika, Vinohradské divadlo, Národní divadlo, Divadlo Komedie). Ve filmu hrála s loutkami a technikou černého divadla pod vedením předních režisérů – Vojtěcha Jasného, Jana Švankmajera, Zdeňka Syrového, Františka Filipa.

V roce 1957 se vdala za Ludka Munzara, s nímž má dceru Johanu, a v roce 1967 za spisovatele a herce Ivana Krause, se kterým tvoří manželský a tvůrčí pár dodnes. Na podzim 1968 odjeli s divadelní skupinou na zahraniční zájezd, ze kterého se vrátili až v roce 1990.

V době exilu pobývali na různých místech Evropy, ale své domovy měli hlavně v Německu a ve Francii. Působili ve Wiesbadenu v trikovém studiu a v městském divadle a na zájezdech se skupinou Velvets, se kterou odešli z tehdejšího Československa. V letech 1972–1992 pracovali oba v TV-SWF Baden-Baden, kam je pozvali kolegové z AMU Stanislava a Pavel Procházkovi. S nimi pak spolupracovali v mnoha seriálech pro děti. Souběžně od roku 1975 už sami dva pod jménem Blackwits po třicet let hráli v Paříži ve známém kabaretu Crazy Horse Saloon a několikrát ve významném divadle Olympia. Souběžně vystupovali i ve Folie Russe v Monte Carlu, kde byli opakovaně angažováni po dvacet let. Účinkovali také v různých evropských a světových varieté a zábavných televizních pořadech od Acapulka po Tokio a se svými populárními loutkami dosud občas vystupují ve frankfurtském Tigerpalast Variete.

Exilová léta si vynutila řadu pracovních odboček, nakonec však přinesla Nadě Munzarové loutkoherectké úspěchy, které inspirovaly také vznik skvělé autorské knihy pro děti, kterou právě držíte v ruce.

Naděžda Munzarová

STARÝ SAD

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Postavy v knížce jsou součástí jevištních výstupů **BLACKWITS**
(Naděžda Munzarová a Ivan Kraus) © 1975 „Happy Day“ a „Rocking in the Alley“
První kapitola knihy vyšla v roce 2014 v NP studio v grafické úpravě Vladimíra Dvořáka.

Naděžda Munzarová

STARÝ SAD

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6128. publikaci

Ilustrace Naděžda Munzarová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 200
Vydání 1., 2016

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2016
© Naděžda Munzarová, 2016
Naděžda Munzarová © DILIA, 2016

ISBN 978-80-271-9055-3 (ePub)
ISBN 978-80-271-9054-6 (pdf)
ISBN 978-80-247-5776-6 (print)

Obsah

Překvapení	7
Draci	27
Tunel	53
Čaj o páté	72
Úklid	104
Hádanka	121
Rádio	143
Výstava	173

Překvapení

Jak měl Červík narozeniny a nevěděl,
jak dlouho trvá do příště

Za devaterým kopcem, devaterým
kamenem a sedmerým potokem
byl jednou jeden sad a les a šípkový keř.

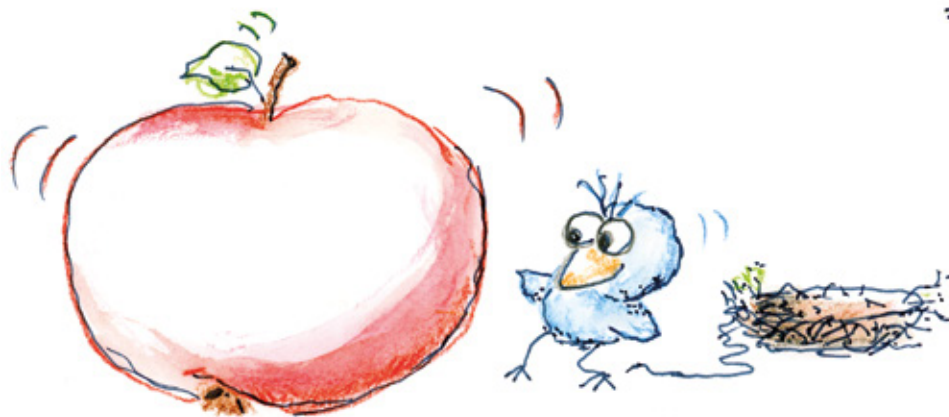
A v tom sadu v trávě pod jabloní
leželo červené jablíčko.

Modrý ptáček chodil dnes celý den okolo, prohlížel si je, poslouchal, ale klovnout do něho si netroufal, protože mu připadalo, jako by uvnitř někdo byl.

A opravdu!
Najednou se na povrchu
jablíčka objevila malinká dírka,
ta se stále zvětšovala –
a nakonec se z ní vysoukal nápis:

Ptáček se dlouho nerozmýšlel a hned nahoru zavolal:
„Chtěl bys dostat něco k narozeninám?“

„Ano, samozřejmě!“ ozvalo se z jablka
a hned nato se objevil Červík,
který uvnitř bydlel.

„Tak dobře, já ti něco připravím. Počkej do příště!“
Červík se zamyslel. „Jak dlouho trvá *do příště*?!“

Žádné zvířátko totiž neví, jak dlouhý je čas.
Ví jenom, *kdy* má vstávat, *kdy* má jíst nebo *kdy* má jít spát.
Modrý ptáček například tahá své hnízdo za provázek neustále
za sebou, aby měl jistotu, že půjde spát vždycky *včas*.

V tu chvíli letěla kolem Beruška a Červík se jí hned zeptal:
„Nevíš, jak dlouho trvá *do příště?*“
„Asi nějaký čas za *ted'*...“ řekla Beruška, ale jistá si tím
nebyla.

Letěla proto k bodláčí, kde bydlela Vosa,
a ta si myslela, že:
„... *příště* je asi *později* než *ted'*,
ale *dříve* než *potom*.“

Pro jistotu se obě chtěly informovat ještě jinde a cestou potkaly Motýlka.

Ten měl ale hlavu plnou veršů, a tak si nemohl vzpomenout, a proto všichni tři letěli na radu k Pavoukovi pod borovicí, a ten myslel, že:

„*Příště* znamená..., když *ted'* trvá už moc dlouho.

To se asi to *ted'* už blíží k tomu *příště*...“

Přiběhla Myška a všichni si řekli, že se půjdou zeptat Žáby.
Cestou jim Myška vykládala:
„*Nedávno* mi Slimejš vzkázal, že *tedkonec momentálně* nemá čas, ale *za chvíli*, že mi přiveze, co *minule* zapomněl..., a *zatím* uplynul týden. Snad se *jednou* dočkám...“

Mezitím došli k louži, kde vyrušili Žábu, která *právě* hledala něco ve slovníku, a tak je odbyla:

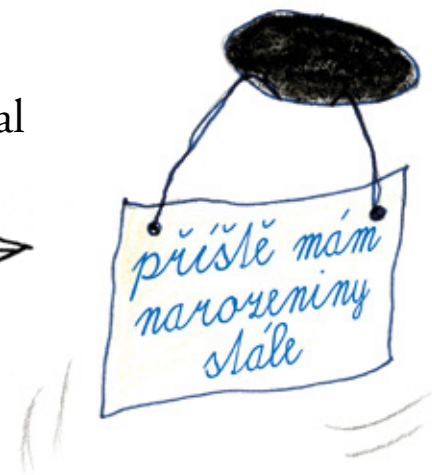
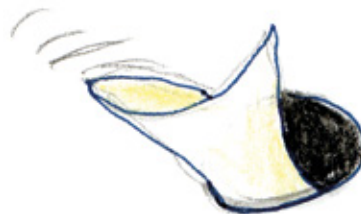
„Co znamená *příště*, vám řeknu *příště*. Teď hledám, co znamená *ted*.“

Když se vrátili k jablku a Červík
vyslechl, co zjistili, řekl:
„Mám nápad. *Prozatím* počkejte!“
a zmizel uvnitř i s tou cedulí
dnes mám narozeniny.

Všichni se usadili kolem jablíčka,
jen Ptáček se uvelebil ve svém hnízdě,
které, jak víte, tahal na provázku stále
za sebou.

Netrvalo to dlouho a z jablka se vysoukal
nový nápis:

Vosa vyletěla až nahoru a volala do jablka:
„Narozeniny se mají přece jen jednou za rok.“

Motýlek dodal:

„To je *málokrát*...“

A už volali jeden přes druhého:

„Nemůžeš mít narozeniny, kdy se ti zachce!“

„To nejde, mít narozeniny každý den...“

„Narozeniny jsou přece svátek!“

Nato se ozvalo z jablka:

„A proč by nemohl být každý den svátek?“

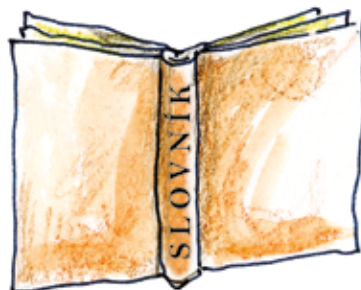

„Každý den svátek?“ – Všichni se zamysleli, ale nevěděli, co by se v takový sváteční den mělo stát?!

„Hlavní věcí svátečního dne je překvapení,“ upřesnil Červík a Žába už četla ze slovníku:

„Překvapení je nějaký čin
nebo dárek, který neočekáváme.
Vyskytují se však také překvapení
nepříjemná...“

Ale dál už to Červík slyšet nechtěl:

„Jen žádné nepříjemnosti ve sváteční den! Překvapovat se má něčím hezkým!“